

Fred i flokken

Af Lone Ebbesen

Da vækkeuret ringede her til morgen, kunne jeg mærke den varme og bløde fornemmelse af "kat under dyne" mod min krop. Jeg stak hånden ind og mærkede efter. Der lå mine to drenge, Archie og Clemente, pels mod pels, parallelt klemt inde mellem min venstre arm og flanke. De vågnede ikke rigtigt ved berøringen; Clemente gav halvt i søvne Archie et par slik i nakken, Archie spandt et par gange som kvittering, - og begge faldt til ro igen, søvndrukne af sengevarmen, indtil vækkeuret ringede igen og spolerede morgenstemningen for alvor. En dagligdags foreteelse, der knap er værd at nævne - hvis

det da ikke lige var for de begivenheder, jeg nu vil berette om.

I januar 2003 var Clemente en håbefuld ung han på 15

mdr., der af kontraktlige grunde ikke måtte parre i Danmark, men gerne i Tyskland, og vi gik netop og ventede på løbetid hos en lille tysk hunkat. Det havde trukket ud med hende, og Clemente var så småt begyndt at strinte, men jeg forsøgte at holde ud. Clemente's mor, Quanna, ventede også på løbetid, og da hun ifølge

Venner før: Archie tv., Clemente th. - taget sensommeren 2002 hvor alt er idyl endnu

Clemente begyndte at dufte interessant bagi, spærrede jeg hende inde i soveværelset ovenpå og holdt Clemente nede i stuen. Husets fire andre katte fordelte jeg hos de to efter en nøje udtænkt turnusordning, så alle (undtagen Clemente) ind imellem fik lov at komme med op om natten.

En aften var fordelingen

sådan, at min 12-årige hankastrat, Archie, gik nede i stuen sammen med Clemente og Clair Renaissance (også kaldet "blådyrs-alliancen", fordi de, lige siden resten af kuldet blev solgt fra, har klæbet til hinanden som (ja, undskyld!) siamesiske tvillinger). Næste morgen vågnede jeg op til et sandt ragnarok! Archie sad vidskræmt oppe på klaveret og trykkede sig helt ind i hjørnet, og da døren gik op, satte han i et skrig og styrtede ud og op ad trappen - skarpt forfulgt af Clair Renaissance. Hvad der er hændt i nattens løb, får jeg aldrig at vide, men der var tegn på, at det har været voldsomt: Jeg fandt store mængder af afføring både på klaveret, i vindueskarmen i vaskehuset og inde i hulen på vores gulv-til-loft-klatretræ, der tilmed var væltet. Det er mig en gåde, at jeg intet havde hørt i nattens løb.

De næste tre dage skete der flere ting: Quanna blev sendt til hankat, Clemente blev kastreret - og jeg måtte indse, at Archie havde fået intet mindre end et psykisk knæk! Blådyrene jagede med ham, og Archie jamrede af skræk. Den stolte kat, der plejede at spankulere rundt med rank holdning og høje ben, krøb langs panelerne på larvefodder og med halen mellem benene. Det var tydeligt, at han ikke kunne holde ud at være i stueetagen, så han blev fast installeret i soveværelset, der samtidig blev erklæret for blådyrs-fri zone. Husets andre katte skiftedes til at holde ham ved selskab. Ovenpå var han helt sig selv, men når jeg bar ham ned i stuen,

ændredes hans adfærd totalt.

Det var hjerteskrærende: Om aftenen, når fjernsynet blev tændt, stod Archie foran den lukkede dør og peb. Når jeg åbnede døren, stod han ubeslutsomt på tærskelen og kiggede længselsfuldt ind i stuen, men turde ikke gå ind. Så vendte han om og gik op ad trappen igen. Jeg forsøgte efter dyrlægens råd at give ham Serene-Um og satte en Feliway-diffuser i stikkontakten til at uddunste fredelig stemning i stuen. Jeg begyndte også at træne med Archie: Når han peb foran døren, løftede jeg ham op og bar ham over tærskelen og hen til den gode stol. Så kunne han sidde på skødet af mig - og det gik fint lige indtil Clemente kom og gloede på ham. Så peb Archie og ville op ovenpå igen, hvad han selvfølgelig fik lov til.

Det var det mærkelige: Clemente GJORDE ham aldrig noget. De to var bare helt ude af stand til at kommunikere: Archie - en fin ældre herre med slipsenål og hvide manchetter - og Clemente - en lømmel med kasketskyggen i nakken og hængerøv i bukserne. Clair Renaissance havde egentlig ikke noget udestående med Archie - det var først når Clemente havde fået ham ned med nakken, at hun gik til angreb (den lille mokke).

Min gamle mor, der altid har vist mine katte en rørende

interesse, var så betænksom at sende mig en bog, hun havde hørt omtalt: "Kattens adfærd og problemadfærd" af Marianne Thornberg. Den læste jeg med stor interesse, og da forfatteren er så venlig at oplyse sit telefonnummer i bogen, ringede jeg til hende for at få professionel hjælp. Det var ikke en opløftende samtale: Godt nok var det efter hendes erfaring ikke umuligt at genforene dem, men hun kendte også tilfælde, hvor dyrene aldrig var blevet forsonet. I et enkelt tilfælde er

Bordtigger - igen!

det lykkedes at bringe to kastrater på talefod igen, men lige så snart der sker noget uventet, farer de op igen og giver hinanden skylden.

Marianne Thornberg gav mig nogle konkrete råd: I en periode skulle jeg holde de to adskilt - gerne med en netdør imellem, så de kunne se hinanden. Når de var sammen, skulle vi lege med

Tilbage i flokken

tillidslegetøj (fiskestang, fjerkost og den slags) - og sluttelig anbefalede hun sin egen "Stress af"-blanding af Bach's Blomsterremedier. Så måske. Men udsigterne var ikke lyse. Det mest nedslående var nok, da hun spurgte mig, hvorfor jeg absolut ville tvinge Archie ind i flokken igen - men mit svar var: "Fordi han selv beder om det!"

Der fulgte en langvarig og vanskelig proces. Jeg fik aldrig bygget en netdør, men de andre råd fulgte jeg. Dråberne gav jeg i drikkevandet for ikke at stresser ham yderligere. Archie var dygtig til at fortælle, hvornår han gerne ville ind, og hvornår det kunne være nok. Jeg lukkede ham altid op ovenpå, når han bad om det, og han var kun nede, når jeg var hjemme. Hver gang døren gik op, var der et par katte der byttede plads - bare ikke blådyrene. De måtte pænt blive nede. Det var tydeligt, at Archie var bange for stuerne. Først turde han kun sidde på skødet af mig i fjernsynsstolen. Så indtog han sofaen. Langsomt blev han modigere, og da foråret

kom, turde han godt være i løbegården sammen med de andre - hvis bare jeg bar ham forbi havestuen.

En dag sidst i juli stod Archie igen foran døren og ville ind. Jeg kunne se det på ham: Han var ikke bange mere.

Men da jeg skulle rejse på orkesterstævne i en uge og ikke kunne lade kattepasseren stå alene med ansvaret, blev apartheid opretholdt en tid endnu. Da jeg kom hjem, stod han der igen - med strakt hals og lange ben, der trippede af utålmodighed. Døren blev åbnet - og den er aldrig blevet lukket igen. Efter et halvt år var freden genoprettet - og blådyrene fik langt om længe adgang til soveværelset igen. Archies ben blev efterhånden høje igen, og jeg glædede mig over hans små landvindinger: Han begyndte at gå over dørtærskelen selv, og en skønne dag spiste han af madskålene i havestuen - en anden dag genoptog han sin dårlige vane som bordtigger (og fik alt hvad han kunne tygge) - og pludselig en dag sprang han op i køkkensengen og lagde sig

sammen med hele resten af flokken, der bød ham velkommen i katteklumpen - men Archie fortrød lidt efter igen. Det gik to skridt frem og et tilbage. Men det gik. Døren var stadig lukket, så han når som helst kunne trække sig tilbage til sin helle oppe ovenpå.

Det er nu næsten et år siden. Der har været lejlighedsvis tilbagefald, hvor Clemente har nidstirret Archie, men det har aldrig udartet, og nu finder Archie sig heller ikke i det længere. Så sent som i aftes prøvede Clemente at udfordre Archie, men Archie løftede poten advarende, og Clemente dukkede nakken, lukkede øjnene og sagde pænt undskyld. Han er også blevet vokset i mellemtiden og næsten helt fornuftig.

Alt dette løb igennem mine tanker i morges, da de to lå og gassede sig sammen under min dyne. Hvor skal man dog være glad, når der er fred i flokken. Men det opdager man først, når der pludselig udbryder krig.

Venner igen: Clemente forrest, Archie bagest